

verudvalgets mindretal fandt, at det – fremfor denne hårfine afvejning – vil være mere tilfredsstillende, at der er hjemmel til at fastsætte en vis kompensation. Justitsministeriet forberedte derfor et lovforslag, der giver hjemmel til, at der efter en konkret rimelighedsvurdering kan tilkendes en godtgørelse, der har karakter af »et plaster på såret«, hvis der opnås et væsentlig ringere økonomisk resultat end det forventede, uden at der dog kan kræves erstatning for økonomisk tab. Spørgeren beder nu ministeren forklare, hvilke overvejelser der har ført til, at man i Justitsministeriet har ændret opfattelse, og hvilken juridisk begrundelse der ligger bag dette.

Svar (2/7 02)

Justitsministeren (Lene Espersen):

Som det også nævnes i begrundelsen for spørgsmålet, udarbejdede Justitsministeriet under den tidligere regering et udkast til lovforslag om godtgørelse for skuffet forventning ved fejlagtige økonomioplysninger mv.

Lovudkastet gik ud på at indføre en generel hjemmel til ud fra en rimelighedsvurdering at tilkende en skønsmæssigt fastsat godtgørelse, når der ved fejlagtige beregninger eller oplysninger om en persons økonomiske forhold er skabt en økonomisk forventning hos den pågældende, og denne forventning bliver skuffet, uden at der derved lides et tab. Lovudkastet byggede i vidt omfang på det såkaldte formandsmindretals forslag i Rådgiverudvalgets betænkning nr. 1362/1998.

Lovudkastet var i efteråret 2000 i høring hos berørte organisationer mv. Høringssvarene viste, at der var meget delte meninger om indførelsen af en regel om godtgørelse for skuffet forventning. I flere høringssvar blev der rejst stærk kritik af forslaget. Det blev bl.a. anført, at med en sådan godtgørelse ville den, som har modtaget et forkert råd, blive bedre stillet end den, som fra starten har modtaget det korrekte råd, selv om de pågældende personer er i fuldstændig samme økonomiske situation efter rådgivningen. Det blev bl.a. også anført, at en generel godtgørelsesregel vil kunne medføre, at pengeinstitutter mv. bliver mere tilbageholdende med at give uformel og billig rådgivning og vejledning til deres kunder, herunder til kunde grupper, der normalt ikke har råd til at gå til en advokat eller revisor. Endvidere blev der peget på, at en sådan generel regel ville medføre retsusikker-

hed og blive unødigt processkabende, fordi den efter sin udformning gav mulighed for at rejse spørgsmål om godtgørelse i langt flere sager, end det egentlig var meningen.

Efter høringen gav den tidligere justitsminister udtryk for, at den fremsatte kritik havde givet anledning til overvejelser, som indebar, at et eventuelt lovforslag ikke ville blive fremsat i den pågældende folketingsamling (2000/2001), jf. justitsministerens besvarelse af Retsudvalgets spørgsmål nr. 156 af 29. marts 2001 (Alm. del – bilag 652).

Jeg er overvejende enig i de betænkeligheder, som er blevet rejst i høringssvarene. Samtidig mener jeg, at det kun bør overvejes at fravige princippet om, at erstatning forudsætter et økonomisk tab, hvis der foreligger et ganske særligt behov – og det gør der efter min opfattelse ikke her.

Jeg er naturligvis enig i, at lovgivningen bør fremme, at forbrugerne får korrekt og fyldestgørende finansiel rådgivning af pengeinstitutter og andre professionelle rådgivere. I den forbindelse vil jeg pege på, at fejlagtig rådgivning mv. ikke i dag er »gratis« for rådgiveren, blot fordi der ikke gælder en regel om godtgørelse for skuffet forventning. Kunden vil således kunne kræve erstatning i de tilfælde, hvor der rent faktisk er lidt et økonomisk tab, og fejlagtig rådgivning vil også kunne medføre, at rådgiveren helt eller delvis mister sit krav på honorar. Jeg kan også nævne, at der i kreditaftaleloven findes regler om kreditgiveres oplysningspligt, herunder bl.a. om sanktioner i tilfælde af, at der f.eks. gives forkerte oplysninger om løbetiden på et lån.

Jeg kan endvidere oplyse, at Økonomi- og Erhvervsministeriet er i færd med at udarbejde regler om god skik i den finansielle sektor, bl.a. med henblik på at fastsætte nærmere retningslinjer for de finansielle virksomheders adfærd over for forbrugere.

Ad spm. nr. S 1773

Fra justitsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Søren Søndergaard stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 2001-02 (2. samling), forhandlingerne side 6050, lød således: